

ЗДРАВКО СРЕБРОВ
ПРИКАЗКА ЗА ЗЛАТНОТО
МОМИЧЕ
РАЗКАЗАНА НА МОРСКИЯ
БРЯГ

chitanka.info

На морския бряг до вълнолома бяха седнали момче и момиченце. Те гледаха към морето. Брегът беше обрасъл с гъста трева. Сега отъпкана и пожълтяла. А под него към морето се раздипляше ниска пясъчна дюна. На върха ѝ растеше някакъв изсъхнал трън, който непрекъснато трепереше, блъскан от вятъра.

Вълните прииждаха една след друга. Разстилаха сребърните си мрежи по мокрия пясък. Стигаха до дюната и се връщаха отново в морето, без да докосват сухия трън.

Всъщност момиченцето не бе съвсем малко. То бе на седем години. А момчето — на девет.

Наоколо нямаше нищо друго. Само море, вълнолом, бели вълни, които ближеха полите на пясъчната дюна. И сухият трън, който трепереше от вятъра.

Разбира се, имаше и слънце. Защото беше лято. И лятото бе истинско. Със синьо небе. Със слънце от изгрев до залез. И с дъх на море, на миди, на сухи треви и на водорасли.

Понякога минаваше малкият бял параход. Той пътуваше по три пъти на ден: сутрин, по обед и надвечер. Отиваше и се връщаше. А на самия синкав хоризонт, като сив облак се влачеше в далечно плаване търговски кораб. Към него често се понасяха гларуси. Но той изчезваше преди те да могат да разберат, каква стока отнасяше корабът към непознатите далечини.

Всичко това момчето и момиченцето го виждаха всеки ден, когато седяха на морския бряг. Те го гледаха, докато се наситят да гледат.

А след това?

След това, когато всичко е изгледано от край до край, те решаваха да си разказват приказки.

Не мога да кажа дали приказките ги бяха чели, или слушали от някого. Или може би си ги измисляха. Така, както седяха на морския бряг до вълнолома, на гъстата пожълтяла трева. А долу се раздипляше под брега ниската пясъчна дюна. С изсъхналия трън на върха ѝ, който вечно трепереше, блъскан от вятъра.

— Сега е твой ред да разказваш — обърна сините си очи момчето към момиченцето.

Момиченцето също обърна очите си към момчето. Но неговите очи не бяха сини. А може би да бяха и сини, но сега изглеждаха

светлозелени и сякаш и малко злато имаше в зеления им цвят. Такова злато — на дребни бляскави капчици.

Дали момчето забеляза златото на капчици — това не бих могъл да кажа.

— Каква приказка? — отговори момиченцето, като се усмихна. Срамежливо или малко учудено — това мъчно може да се разбере. Защото винаги има нещо такова и в очите, и в усмивката на момиченцата, което мъчно се разбира. Особено когато човек вече не е момче и очите му отдавна не са така сини...

— Каква приказка? Да ти кажа ли? — усмихна се също момчето, което първо заговори. — Ами такава, каквато си ти — женска, момичешка. Хайде, ти ще разкажеш своята приказка — *за златното момиче*. Искаш ли?

— А ти защо не разкажеш най-напред своята приказка? — така отговори сега момиченцето.

— Коя е моята приказка? — малко зачудено я загледа момчето.

— Ами коя — те са много. За най-малкия брат. За юнака, дето бозал седем години. За царския син, който се научил да плете рогозки. За тримата братя и златната ябълка. За момъка, който пребродил девет планини, преплувал девет морета и минал девет пустини, за да открие най-голямото съкровище на земята. И за най-добрия син, който обиколил седем пъти земното кълбо, за да намери цяр за болната си майка. И още...

— Е, стига! Ти всички мъжки приказки ги нарече все мои. А аз искам ли да ми разказваш за Мара пепеляшка и за Червената шапчица?... Аз имам само една моя приказка. Тя е моя, защото я знам от край до край. Наизуст. Но ми е омръзнало да я разказвам. Пък и каква приказка е тя? Приказка за Али баба и четиридесетте разбойници. Ако ти я разкажа, довечера няма да заспиш. Или ако заспиш, ще сънуваш само страшни сънища. А твоите приказки са други — не са страшни. Хайде да теглим чоп. На когото се падне чоп, той се освобождава — другият ще разказва приказката.

— Добре! — съгласи се момиченцето. Слезе на пясъчната ивица, върна се на брега и показа шепичките си. — Ето, аз имам в ръката си една морска раковина. В другата — цветче от жълтурче. Сега слагам ръцете си отзад. А сега — ето ги пред теб. И жълтурчето и раковинката са в шепите ми. Ако познаеш в коя ръка е жълтурчето, в коя раковинката, аз първа ще разкажа моята приказка — *за златното момиче*. Ако не познаеш, ти разказвай за Али баба и четиридесетте разбойници. Да не мислиш, че ме е страх! Нищо страшно няма да

сънувам. Ще сънувам само зрели праскови. Или най-сладкото грозде — карловски мискет, а може и хамбургски.

Сега момиченцето се беше изправило на самия бряг. Тогава чак се видя, че е хубаво. Косите му бяха позлатени от слънцето. Вятърът ги разпиляваше по раменете му — те ставаха по-златни. Блузката му бе небесносиня, на портокалови точици. А поличката — червена. В очите му отново заблестяха златните капчици. И те не бяха вече ни сини, ни зелени. А нещо много по-хубаво, което може да се види само в очите на момиченце в едно такова истинско лято. Със синьо небе и със слънце. На морския бряг, където се разстила ниската дюна и върху нея трепери от вятъра сухия трън.

— Кажи сега — повтори момиченцето — в коя ръка е цветчето от жълтурчето, в коя раковинката?

Момчето се загледа най-напред в свитите и протегнати към него ръце на момиченцето. Бяха загорели от слънцето. Те стискаха здраво съкровището си. След туй то погледна в очите му. Може би видя златните капчици в зеленото на зениците му. Замисли се. Изведнъж весело се усмихна:

— В лявата ти ръка е жълтурчето! — извика то. — А в дясната раковинката!

Момиченцето бързо разтвори шепичките си. Прошепна тихо, сякаш на себе си:

— Ей, как позна? — След това и то се усмихна... — Страшен си! Момчето още гледаше момиченцето в очите. Нищо не отговори.

— Кажи де, кажи! Как можа да познаеш? — вече нетърпеливо питаше момиченцето. А бузите му станаха по-розови.

— Така. Познах. По очите ти!... Когато погледнах към лявата ти ръка, в очите си сякаш светна цветчето на жълтурчето. А като погледнах дясната ти ръка, видях пак в очите ти да блясва цветът на раковинката. И нещо друго познах — усмихна се момчето, като сведе погледа си към леко открехнатата пазвичка на блузката му. — Ти повече обичаш жълтурчето!... Сложила го в лявата си ръка — по-близо до сърцето си. Ето — това е всичко... Сега вече спечелих. Твой ред е да разкажеш своята приказка. Приказката за златното момиче.

Но то нямаше защо да я разказва. Приказката дотука е вече разказана:

Златното момиче бе седнало на морския бряг. А до него седеше момчето със сините очи. Те заедно гледаха морето. Брегът беше обраснал с гъста трева. Сега отъпкана и пожълтяла. А под него, към морето се раздипляше ниската пясъчна дюна. И на върха ѝ растеше оня изсъхнал трън, който трепереше, блъскан от вятъра.

А как се казваха момчето и момиченцето, сега това вие ще измислите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.